

ΜΠΟΥΚΕΤ

8
399

Ἡ Σειρήνα αὐτὴ ἦταν τὸ μόνο ἀξιοπερίεργο, ποὺ ὑπῆρχε στο χωριό. ἦτο καὶ τὸ πλοῖο τοῦ Κωνσταντίνου.

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

ΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, ήταν ένας βασιλιάς κι είχε μια κόρη όμορφη, σαν άχτιδα. Απολάτιζαν ήλιοι. Όλα τα βασίλεια την είχαν έρωτευτεί για τις άρμονικές γραμμές του κορμιού της, που φαινόταν καμωμένο από χιόνια και τραντάριλλια, καθώς και για την υπέροχη ψυχή της, που θαρούσε και νείς πως ήταν καμωμένη με τις αντανάγκες της δόξας των άγγλων και των σεραφείμ...

Ήταν σ'αυτήν μια μικρούλα άρμα ή λατρεμένη αυτή βασίλισσα κι η ψυχή της, ή άσκη κι η άρνη, ήταν δοσμένη στην αγάπη του Θεού. Δεν της άρεσε να πηγαίνει ούτε στις κοσμικές γιορτές και συναθροίσεις, ούτε στους αγώνες και τις ιπποδρομίες, ούτε στο αίθριο του κοιταριού και της σάλας. Οι γελωτοποιοί και οι ταχυδακτυλουργοί με τα καμωμάτια τους, αντί να βγάλουν γέλια απ' το λαμό της, έβγαζαν δάκρυα απ' τα μάτια της.

Άκου κι αὐτὸς τοὺς ἐρωτικούς προβαδούρους, ποὺ ἔπαιζαν κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά της γιὰ νὰ παραπλανήσουν τὴν ἀπαλὴ αὐστηριότητά της. Τὸν ἔδωκεν ἡ βασίλισσα μ' ἕνα χαμόγελο εὐγενεῶς, μὲ λίγα χροιάματα ἢ μ' ἕνα λουλούδι. Ἡ ἡλικιωμένης ἀρχόντισσας τοῦ παλατιοῦ ἄκουα προσπαθοῦσαν νὰ εὐχαριστήσουν καὶ νὰ διασκεδάσουν τὴν βασιλικὴν τοῦς κινεῖς μὲ εὐθιμὲς γιορτές, ἢ κινεῖς τῆς ταῖας μὲ ἐκφράσεις κολακευτικῆς κι' οἱ μικροὶ ἀσολοῦνοι μὲ τὶς ἀλλόκοτες στολὲς τῶν.

Όλα ἦσαν περιττά. Ἡ βασίλισσα εἶχε ἀποφασίσει νὰ παραδοθῇ ὁλοφύει στὸν Κύριο, ν' ἀφιερῶσθαι στὸ Θεὸ τὸ εὐδοκιστὸ λουλούδι τῆς ἀγνότητός της. Ποθοῦσε νὰ γίνῃ μοναχή, νὰ μὴ καλογορηθῇ ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο μοναστήρι τῆς χώρας, ὅπου ἦταν ἡγουμένη ἢ γαγιά της, ἢ γηραιά βασίλισσά της.

Εἰκοτὴν τὴν ἐποχὴ ἕνας ἀπαυτός μαῦρος βασιλιάς, ποὺ τὸ βασίλειό του συνάραγε μὲ τὴν χώρα τῆς βασίλισσας, κίρνεσε πόλεμο στὸν πατέρα της κι' ὕστερα ἀπὸ μιά μάχη αἱματηρή, ὅπου χάθηκε τὸ ἄνθος τοῦ σπαταῖ, ἔλασε κι' ὁ ἴδιος ὁ χριστιανὸς βασιλιάς σκλάβος στὰ χεῖρα τῶν ἀπιστῶν.

Ἔτσι, νικημένο, ἐξευτελισμένο, δεμένο σ' ἕνα δέντρο, ἐπισκέφθηκε τὸ δυστυχὸ βασιλιά ὁ μαῦρος Σουλτάνος, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε :

— Μονάχα ἕνας τρόπος ὑπάχει γιὰ νὰ κάνουμε εἰρήνη καὶ νὰ σε ἀφῶσω ἐλεύθερο. Σ' ὅλο τὸν κόσμο εἶχε διαδοθῇ ἡ φήμη τῆς ὁμορφιάς της μονακόβης βασίλισσας σου. Στὸ βασίλειό μου τὴν ἀναφέρουν ὡς τὴν πὺ μεγάλη καλλονὴ ποὺ βγήκε ἀπ' τὰ χεῖρα τοῦ Ἀλλὰχ. Τὴν ἐρωτεύτηκα, χωρίς νὰ τὴν γνωρίζω, γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ γιὰ τὶς χάρες της. Δὲς μου τὴ γυναῖκά σου...

Καὶ χίστες ζωὲς ἂν εἶχα γιὰ χάσο, καὶ μὲ χίλιους θανάτους ἂν μὲ φοβόμουν, ἀποκρίθηκε περήφανα ὁ αἰχμάλωτος, δὲν θὰ τόκανα αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾷς. Πρὶν νὰ τὴν ἴδω γυναῖκα στὸ πνευρό σου, θὰ τὴ σκοτώσω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χεῖρα...

— Ὁ καιρὸς εἶνε μεγάλος συμβολιῶν, παρατήρησε ὁ Σουλτάνος, καὶ θὰ σε κάμω γοήγορα ν' ἀλλάξης γνώμη.

Κι' ἄμεσως διάταξε νὰ κλείσουν τὸ δυστυχισμένο βασιλιά σὲ μιά σκοτεινὴ φυλακή.

Πέρασαν μέρες καὶ βδομάδες ἀπὸ τότε κι' ἡ βασίλισσα δὲν εἶχε μάθει τίποτε ἀκόμα γιὰ τὴν τύχη τοῦ πατέρα της. Ἐπὶ τέλους, μερικὸι χριστιανοὶ δραπέ-

Ἔτσι νικημένο, ἐξευτελισμένο, δεμένο σ' ἕνα δέντρο ἐπισκέφθηκε τὸ δυστυχὸ βασιλιά, ὁ μαῦρος Σουλτάνος...

τες ἀπ' τὴ χώρα τοῦ μαῦρου Σουλτάνου, ἔφταναν στὸ παλάτι καὶ τῆς διηγῆσαν ὅλα τὰ περιστατικά.

Ἡ αὐτὴ βασίλισσα πέρασε τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς καὶ δάκρυα τὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ πατέρα της καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔστειλε ἀνθρώπους τῆς στοῦ μαῦρου βασιλιά, γιὰ νὰ μὴν πῶς ἔχουν τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ αἰχμάλωτου του.

Νὰ τοῦ τᾶστε, εἶπε στοὺς ἀνθρώπους τῆς, ὅλους τοὺς θησαυροὺς μου, ἀκόμα καὶ τὸ μισό μου τὸ βασίλειο. Τὰ δὶναι μ' ἐργαστηρί μου, ἀρκεῖ νὰ λυτρωθῇ ὁ βασιλιάς, ὁ ἀφέντης κι' ὁ πατέρας μου...

Ἐφῆγαν οἱ ἀνθρώποι τῆς, ἔλειψαν ἡμέρες κι' ὅταν γύρισαν πίσω εἶπαν στὴ βασίλισσα :

— Όλα τ' ἀνέβηκε ὁ μαῦρος ὁ Σουλτάνος. Ἡ καρδιά του εἶπε πὺ ἀνάστητε κι' ἀπὸ τὶς πέρες πὺν βοῶντων, πὺ σπλήνη κι' ἀπὸ τὰ νύχτα τὸν θειῶν. Ἡ μὴν ἀπάτη τοῦ ἔχει, εἶνε νὰ τοῦ δώσῃς τὸ χεῖρ σου, νὰ γίνῃς γυναῖκα του.

Νὰ ξανατᾶτε νὰ τὸν βρῆτε, τοὺς εἶπε ἡ ἀγνὴ βασίλισσα, καὶ νὰ τοῦ δώσῃς τὶς χρυσὲς πλεξούδες τῶν μαλλίων μου. Τὸ τὴν χαρίζω γιὰ τὴ λευτεριά τοῦ βασιλιά καὶ πατέρα μου.

Θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ ἀληθινά, κυρία; φώναζαν μ' ἐκείνη ὁ εὐγενεῖς.

Θὰ τὸ κάμω, ἀποκρίθηκε ἡ βασίλισσα μ' ἀπόφαση.

Οἱ ἀνθρώποι τῆς ἔφταναν πάλι γιὰ τὴν χώρα τοῦ Σουλτάνου κι' ἔταν ξαναγύρισαν πίσω εἶπαν στὴ βασίλισσα :

— Οἱ κόποι μας πῆγαν ἀνὸφελος. Ἄκουσε τί μᾶς εἶπε ὁ ἄπιστος Σουλτάνος : «Δὲν ὑπάχει στὴ χώρα μου χρυσάφι οἷν τὸ χρυσάφι αὐτῶν τῶν μαλλίων. Μα ἐγὼ δὲν θέλω παρὰ τὸ χεῖρ τῆς ὁμορφῆς βασίλισσας σου...».

Νὰ ξανατᾶτε καὶ νὰ τοῦ δώσῃς τὰ δόντια ποὺ θὰ σταθῇ νὰ μοῦ βγάλουν ἕνα—ἕνα γιὰ τὴ λευτεριά τοῦ πατέρα μου! εἶπε ἡ βασίλισσα.

Θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ ἀληθινά, κυρία;

Θὰ τὸ κάμω καὶ θὰ φυλάξω τὸ λόγο μου!

Οἱ ἀνθρώποι τῆς πῆγαν πάλι στὸ Σουλτάνο κι' ὅταν γύρισαν, τῆς εἶπαν :

— Ὁ Σουλτάνος μᾶς ἀποκρίθηκε πὺς δὲν ἔχει στοὺς θησαυροὺς του μαργαριτάρια οἷν τὰ δόντια σου, μ' αὐτοὺς ζητᾷ τὸ χεῖρ σου, μονάχα τὸ χεῖρ σου...

— Σὺστε πίσω πίσω καὶ προσφύετε ποὺ τὰ μάτια μου ποὺ θὰ δεχτῶ νὰ μοῦ τὰ βρῶν μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χεῖρ, γιὰ τὴν ἀρετὴ τοῦ πατέρα μου, φώναζε μ' ἀπειποία ἡ βασίλισσα.

Θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ ἀληθινά, κυρία;

Θὰ τὸ κάμω καὶ θὰ φυλάξω τὸ λόγο μου!

Καὶ πάλι ἔφταναν οἱ ἀπειποῦμένοι καὶ στὸ γυρισμό τους ἔταν στὴ βασίλισσα :

— Δὲν ἔχει στὰ σπλάτια του μαργαριτάρια οἷν τὰ μάτια σου, μᾶς ἀποκρίθηκε ὁ μαῦρος Σουλτάνος, μὴ θέλῃς ὁτὸς τὸ χεῖρ σου...

Νὰ ξανατᾶτε ἀκόμα γιὰ στερεὴν φορὰ καὶ νὰ τοῦ πῆρες ἂν μοῦ δώσῃς τὸ βασίλειό του ὅλο γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν πατέρα μου, ἐγὼ θὰ τοῦ ὑποσχεθῶ νὰ τοῦ προσφέρω ὅλα ἐπιθυμῶ, δάταξ ἡ βασίλισσα.

Θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ ἀληθινά, κυρία;

Θὰ τὸ κάμω καὶ θὰ φυλάξω τὸ λόγο μου!

Οἱ ἀπεσταλμένοι πῆγαν κι' ἔταν τὴν παραγγελία τῆς βασίλισσας στὸ Σουλτάνο κι' αὐτοὺς γεμίτος χροῖ, ἔστειλε στὴ βασίλισσα μιά λαμπρὴ σινδόνα γιὰ νὰ τῆς φέρουν δῶρα μεγαλοπρεπῆ ἀπὸ μετὰξιά καὶ κεντήματα κι' ἕνα χρυσὸ κατὶ γυῖστο μὲ θαυμάσια κομψήματα. Ἐπὶ μέση ὑπῆρχε καὶ μιά περγαμινὴ στήν ὁποία ὁ Σουλτάνος ἔγραψε πὺς :

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— Οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευαν, ὅτι ἡ γῆ δὲν εἶνε στρογγυλή, ἀλλ' ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕναν ἐπίπεδο δίσκο.

— Ὁ πλῆθος τῆς γῆς ἀπὸ δεκαπέντε ἔτην ἀνῆλθετο σὲ 1.450 ἐκατομμύρια ἀτόμων.

— Ἡ ἀπόστασις τῆς γῆς ἀπὸ τὸν ἥλιο, εἶνε 92.800.000 μίλια.

— Ὁ ἀέρας δὲν ἔχει χροῖα.

— Οἱ ἡλικιωμένοι ἀναπνεύουν λιγώτερο ἀέρα ἀπ' τοὺς νέους.

— Ὁ ἀέρας τὸ καλοκαίρι εἶνε ἐλαφρότερος ἀπ' τὸ χειμῶνα.

— Ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα, τὸν περισσότερο ἀέρα ἀναπνεύουν τὰ μικρὰ ὀδῶνὰ ποῦλα.

— Ὁ πεπεσμένος ἀέρας ἔχει πολὺ περισσότερες θερμότητες ἰδιότητες.

— Ἡ Ρώμη κατὰ τὴν μεγάλαν ποταμὴν ποὺ συνέβη ἐπὶ Νέρωνος, καίγονταν ἐπὶ ὀκτὼ μέρες.

— Ἡ φωτιά εἶνε τὸ καλύτερο ἀπολυμαντικὸ μέσον.

— Ἡ κατὰ τὸ 1812 τρομερὴ πυρκαῖα τῆς Μόσχας, κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν στροτευμάτων τοῦ Μ. Ναπολέοντος, ἐπέφερε ζημίας 750 ἐκατομμυρίων.

— Στὴ νησιοναυτολογία Ἀλάσκα, ὅταν μιά γυναῖκα πρόκειται νὰ γεννήσῃ, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθνη τοῦ τόπου, διαχέεται ἀπ' τὸ στήθος καὶ ἀναγκάζεται νὰ ζητήσῃ καταφύγιο σὲ... δάση...

— Ἀπεδείχθη ὅτι τὰ χροῖα χροῖα ποὺ φυλάττον οἱ κτηνοτρόφοι γιὰ χειμερινὴ τροφή τῶν ζώων μέσα σὲ πυράκια ἢ σὲ λάκκους, διατηροῦν τὶς θερμικές τῶν ἰδιοτήτες ἐπὶ πέντε κι' ἔξη χρόνια.

— Ἡ περισσότερες... μιστοκαρφοὶς γυναῖκες ἀπαντώνται στὴ Μεσόγειον καὶ στὴν Ἀμερική.

— Ἀντιθέτως πρὸς τὴν γνώμην τῶν περισσότερων συναδέλφων τοῦ, ἕνας ἕνας ἰατρός διατείνεται ὅτι οἱ ἀνθρώποι ποὺ μέλλονται θάνατο τόσο τραχητοί, ὥστε δὲν θάχουν ἀνάγκη νὰ φοροῦν ροχά!

— Ἐχει παρατηρηθῇ, ὅτι τὰ ἀρώματα, ἐκτὸς τῶν ἄλλων πλεονεκτικῶν τῶν, ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ εἶνε ἀντισηπτικά καὶ νὰ προφυλάσσουν πολὺ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὶς ἐπιδημίες.

— Ἀνακαλύφθηκε ὅτι τὰ βακτηρίδια τῶν διαφθόρων ἀσθενειῶν ἀναπτύσσονται μόνο στὸ σκοτάδι καὶ ὅτι τὸ φῶς ἀποτελεῖ τὸν σπουδαιότερο ἀντιπάλὸ τοῦς.

— Ὁ Ἀμερικανὸς ἰατρός Ράι-μπαλ συμβοιλεῖ δόσεις πύσων ἀπὸ κεντρικὰ νοσήρια νὰ πλάγουν σὲ χροῖβάτια, γυμνασμένα πρὸς τὸν νότο.

— Οἱ πρῶτοι καθόλκτες κατασκευάστηκαν στὴ Βενετία κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ 13ου αἰῶνος. Πρὶν ἀπ' αὐτοὺς, οἱ ἀνθρώποι μετεχειρίζοντο μετὰ λινὰ γυμναστήρια γιὰ νὰ καθαριζοῦνται.

— Ἡ γλώσσα καὶ δάκρυα ποὺ πᾶν σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἀνέχονται σὲ 2.750 περίπου.

— Σιδερένια ἀπὸσπαρα κατασκευάστηκαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀγγλία κατὰ τὸ 1843.

— Ἡ πρώτη ἀσφάλματος ἐταιρεία ζωῆς ἰδρύθη ἀπὸ Λονδὸν στὰ 1706.

— Τὸ φῶς διατρέχει κατὰ δευτερόλεπτο ἀπόστασι 300.000 χιλιομέτρων.

— Ἀρχιτέκτον τοῦ περιφήμου ναοῦ τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Ρώμης ἦταν ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελο.

— Ὁ Μ. Ναπολεὼν ἐπέβη ἀποκράτωρ στὲ 2 Δεκεμβρίου 1804 καὶ πέθανε στὴν Ἀγία Ἐλένη στὲ 21 Ὀκτωβρίου 1821.

— Τὰ ματογυῖα ἐφευρέθησαν ἀπὸ ἕνα Ἰταλὸ στὲς ἀρχὲς τοῦ 15ου αἰῶνος.

— Τὸ πρῶτο ἀπὸσπαρα ποὺ διάβηκε τὸν Ὀκεανὸ στὰ 1818, ἦταν τὸ ἀγγλικὸ «Αὐστράλιον».

— Ἡ καλλιέργεια τοῦ ἱεροκαλαμίου στὴν Ἀμερική ἀρχίσε ἀπὸ τὸ 1751 καὶ τὸ πρῶτο ἐργαστήρι πρὸς κτεργασίαν τοῦ ἰδρύθη στὰ 1758 στὴν Ὀυλεάνη.

— Ὁ δόκτωρ Τάινερ πρόβλεψε πρὸ ἑτῶν χριστῶς ἐπὶ 40 μέρες, πλύναντ μόνο νερό. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἔλασε 15 ὁδοὶς ἀπ' τὸ βάρος τοῦ.

— Τὸ κατὰ εἰρησὴν ἀπὸν Ἑσθονίαν ἀπ' τοὺς Ὀλλανδούς κατὰ τὸ 1610. Στὴν ἀρχὴν οὗ το πεπεσμένοντο μόνο οἱ πλοῖοι καὶ σὲ πολὺ σπάνιες περιπτώσεις.

— Ἡ ἔνοσι τῆς Ἀγγλίας μὲ τὴ Σκωτία ἔγινε στὰ 1707 καὶ μὲ τὴν Ἰσπανία στὰ 1801.

— Ὁ ἥρως τρέχει μὲ ταχύτητα 134 μίλιων τὴν ὥρα.

— Ἡ πρώτη γνωστὴ δημοσία βιβλιοθήκη ἰδρύθη ἀπὸ τὸν Περσιστὰ στὰ Ἀθήνας κατὰ τὸ ἐτος 540 π.Χ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΉΤΑΝ Ο... ΤΡΕΛΛΟΣ

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ταξίδια του στὸ Παρίσι, ὁ διάσημος σοφὸς Ἀντιπολὲ ἐπισκέφθη τὸν ἐπίσης ὀνομαστὸ φρενολόγο Μιλάνος καὶ τοῦ ἐξήγησε τὴν ἐπιθυμία νὰ δεινύσῃ μασὶν κι' ἕναν τρελλό.

— Αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾷτε εἶνε εὐκολώτατο καὶ, ἂν θέλετε, κάμετέ μου τὴν τιμὴ νὰ φάτε μασὶν μου αἶμα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μιλάνος.

— Ποῦν εὐχαρίστως.

Προκειμένου, τὴν ἄλλη μέρα ὁ σοφὸς παρεκάλεσε στὸ τραπέζι τοῦ γαστρο ἀπέναντι διὸ ἀγνώστον, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας ποὺ ἦταν μακροχρόνιος καὶ φαλακρός, ἄρχισε νὰ τρώῃ καὶ νὰ πίνει, χωρίς νὰ λέη λέξη.

Ἀντιθέτως ὁ ἄλλος ποὺ εἶχε ἀπαχία μαλλιά, γαλάζιο κομψωμένο ροχὸ καὶ τοὺς ἀγκῶνες του διαρκῶς πάνω στὸ τραπέζι ἀντιπάλου, ἐπὶ κατεβόρχει τὰ φαγητά, συνομιλοῦσε συγχρόνως κι' ἔλεγε διάφορες ἱστορίες.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια, ὁ Χίντμπολτ ἔδειξε στὸν ἀμειφρονῶνά του καὶ, δείχνοντάς του μὲ τὴν ἀριὴν τοῦ μαμποῦ τὸν δευτερόν ἀπ' τοὺς μακροχρόνιους, τοῦ φησίμας σιγά :

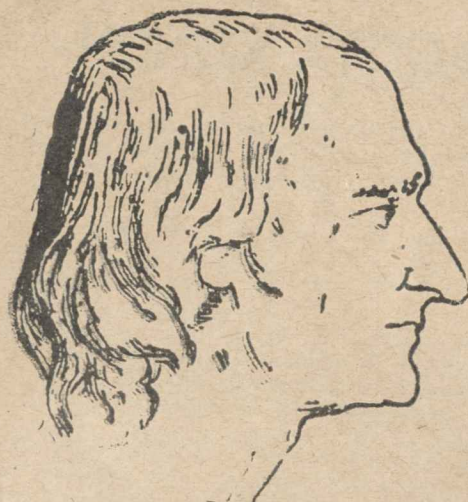
— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, ἀγαπητέ. Ὁ τρελλός σας μὲ διασκεδάζει πολὺ...

— Τὶ λέτε; φώναζε κατὰπληροσὺς ὁ μακρός. Δὲν εἶνε αὐτός ὁ τρελλός. Εἶν' ὁ ἄλλος, ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἄνοιξε καθόλου τὸ στόμα του.

— Τότε πῶς εἶνε αὐτός ποὺ μιλά;

— Ὁ Μιλάνος, ἐξοχώτατε!...

Ο αδελφός του Μπαρμπαί ντ' Ορ-
βίλνι, Ιεροκλής Λεόν.

έντυπο στο κομμάτι σχεδόν παρουσιαστικό του. Κοιτός, ντυμένος στα κατάνισσα, με ψηλά καπέλο πλατύγυρο και ριγμένο προς τα πίσω, φορούσε γραβάτα κόκκινη χτυπητή και κρατούσε στα χέρια του μια στούνη με χρυσή λαβή. Το έπιμελως ξυρισμένο πρόσωπό του με τα πονηρά γαλάζια μάτια του, είχε πάντα ένα χαμόγελο σαφώνιο και διαβολικό. Έμοιαζε μ' αλχημιστή, με ιερέα που κάνει μαγικές λειτουργίες και με λόδο που πλέκει και νυφίζει τον κόσμο, αναζητώντας καινούργιες έντονες εντυπώσεις. Κάθε τόσο άφηνε να του ξεφύγει ένα σπασμένο γέλιο που προκαλούσε στην άρχη μια αίσθηση άρετα δυσάρεστη, με το οποίο συνήθιζε να εις κατόν.

Όσοι γινώσκουν άμείως φίλοι κι' έπειτα από λίγες μέρες, ένα πρωί, ο Γκρού ανέλαβε να με παρουσιάσει στο μεγάλο καθελικό συγγραφέα Λεόν Μπαρμπαί, τον οποίο ήθελα πολύ να γνωρίσω. Στο δρόμο, ενώ περπατούσαμε στο σπίτι του, ο Γκρού μου είπε εμπνευστικά: —Κάνω πολύ συχνά γλάφυρες... Έν τούτοις πρέπει να ομολογήσω ότι δεν τις κάνω πάντοτε άκουσώς. Ξέρεις από που έρχονται; —Όχι, του απάντησα.

—Άκου λοιπόν... Αυτή τη στιγμή, έρχομαι από το μέγαρο ενός άμερικανού ζωγράφου με πολλά εκατομμύρια... Ο ζωγράφος αυτός έχει μια περίφημη πράγματι παναθηναία που τη στοιλίζουν έργα των μεγαλύτερων καλλιτεχνών του κόσμου. Ύαρχουν εκεί μέσα Ροδέν, Γκρέκο, Μονέλλο, κλπ. Φυσικά, αφού είδα όλα την παναθηναία, ο ιδιοκτήτης της μου ζήτησε τη γνώμη μου γ' αυτή. «Όλα είναι λαμπρά και υπέροχα», του απάντησα. Μονάχα έχει στη γωνιά άναρχον δυό πίνακες τόσο άθλιοι, τόσο έλλεινοί, ώστε αυτός που τους έφτιαξε άσφαλώς θα είχε σατίξει...» —«Άλλωμονο! μου απάντησε τότε με ειλικρινή πρόθυμο και ήξερε όλα τ' ανέκδοτά του. Ο σατίξης αυτός είν' εγώ!...» Στην άρχη είν' αλήθεια πως τα έχωσα, ακούγοντας την ομολογία του αυτή, με κατόν του είπα: «Όσο το χειρότερο γιά σ' εμένα».

Στο σημείο αυτό, ο Γκρού στάθηκε λίγο κι' έπειτα εξακολούθησε: —Χτες πάλι έκανα μια άλλη γλάφυρα! Ήταν κι' αυτή του ίδιου περιόπου είδους με την προηγούμενη. Είχα πει να ιδώ ένα ζωγράφο της Μοναχίας, τον οποίον ξέρεις πολύ καλά και τον οποίο θεωρώ περιττόν να σου όνομάσω. Ο ζωγράφος αυτός λοιπόν μου έδειξε τα έργα του, τα οποία είνε πράγματι καλά, πολύ καλά. Στα έργα αυτά είχε ζωγραφισμένη την ίδια διαρκώς γυναίκα σε όλες τις στάσεις που μπορεί κανείς να φανταστή: πότε ντυμένη και πότε γυμνή, πότε πεζή και πότε ξυπόλητη, πότε στο χορό και πότε στο μπάνιο.

—«Οι! αυτά είνε περίφημα, του είπα, με έκπληξη μου να σου κάνω μια μικρή κοπτική. —Μπορείς να μιλήσης με όλη σου την ειλικρίνεια, φίλε μου, μου απάντησε. «Όλα τα έργα έχουν τα ελαττώματά τους. —Όχι, του είπα, δεν πρόκειται περί ελαττώματος. Μια παρατήρησης μόνο. Γιατί διαβολοφρονησμοποιείτε ως μοντέλλο μια γυναίκα με τόσο χυδαία χαρακτηριστικά, με τόσο πρόστυχη έκφραση; Κάθηναν τα καλά μοντέλλα;»

—«Ακούγοντας τα λόγια μου αυτά, ο ζωγράφος έμεινε με το στόμ' άνοιχτό, ενώ συγχρόνως στο πρόσωπό του ζωγραφίζονταν ή μεγαλύτερη δυσάρεσκεια».

Την ίδια στιγμή ή πόρτα άνοιξε κι' άντικρυς εμένα μια γυναίκα—στο πρόσωπό της όποιος άναγνώρισα άμείως τα χαρακτηριστικά του μοντέλλου του φίλου μου— με

Ο ποιητής Φρ. Μιστράλ

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΠΡΟΫΟ'ΕΤΩΝ

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΛΕ ΡΟΥ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΠΟΙΗΤΑΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΣ...

Ο ζωγράφος Έρριχος ντε Γκρού. Η τρομακτικές γλάφυρες του. Πώς χαρακτήρισε έναν Άμερικανό ζωγράφο... «σατίξη». Τον μοντέλλο με τα πρόστυχα χαρακτηριστικά. Ο περίφημος καθελικός συγγραφέας Λεόν Μπαρμπαί ντ' Ορβίλνι και Μιστράλ. Ο συγγραφέας των «Διαβολικών» εξευτελίζει τον ποιητή της «Μπρέιγν». Ο Ιεροκλής αδελφός του Μπαρμπαί. Η άφάνταστη έρεσή του. Ένα χαριτωμένο κήρυγμα, κτλ.

Σας δίνουμε και σήμερα μια ακόμα ασυμπελη σελίδα, την πιο ενδιαφέρουσα ίσως, απ' όλες, από τα «Απομνημονεύματα» του Γάλλου συγγραφέως κ. Γουστάβου Λε Ρουζ γιά τη φιλολογική και καλλιτεχνική ζωή του Παρισιού πρό πενήντα χρόνων.

Όταν γνώρισα γιά πρώτη φορά—γλάφυρα ό.ν. Λε Ρουζ—το μεγαλοφυή ζωγράφο Έρρεντο ντε Γκρού, μου έκανε μεγάλη

το χαμόγέλο στα χείλη, φορώντας ένα πολύχρυσο πεντάγωνο. Σου παρουσιάζω τη γυναίκα, μούγκρισε ο ζωγράφος με τόσο θυμωμένο.

Τότε μόνο κατάλαβα ποιά γλάφυρα είχα διατρέξει και, προσηγορευμένος ένα έπείγον ραντεβού, έσπευσα να φύγω... Μολονότι δε έμεινε να γευματίσω εκεί, ο φίλος μου ούτε καν μου είπε να μείνω. Όταν μάλιστα τον άποχαρήθησα, κατάλαβα ότι με δυσκόλια σ'εργαστούσε, τον έαντο του γιά να μη με δειξή...

Εντωμεταξύ, με τη διήγησι αυτών των άνεκδοτων, είχαμε φτάσει στο σπίτι του Λεόν Μπαρμπαί, ο οποίος μ'εξείχε δέχτηκε σ' ένα γραφείο άπλοκά επιπλωμένο μ' ένα τραπέζι και λίγες καρέκλες. Ροδέν, Λεός και Κονιόδοντες, με μυστικά που είχε άρχεις να γίνεται και γκράφο και με βλέφαρα εξ ίσων σχεδόν πανά, όσο και το μοντέλο του, ο άρχος και συγχρόνως άγαθός αυτός συγγραφέας άναπαύονταν έντελώς στην ιδέα που είχε σχηματίσει γιά το άπλοκό του. Ήταν βλοσυρός κι' ή όχη του θυμίζε σκόλο αυτοκτονόγυ.

Στην άρχη με δέχτηκε πολύ ηγυρά κι' άρχισε να μ'εξείχε με χυπότητα απ' το κεφάλι ως τα πόδια. «Όστόσο, όταν έπαισε πως ήμουν συμπατριώτης του Μπαρμπαί ντ' Ορβίλνι, ή έρχομαι και άναστη ως εκείνη τη στιγμή έκφρασι του πήρε ξαφνικά ένα τον έγραψα διάστημα. Μέσα σε λίγες στιγμές, είχε μεταμορφωθεί έντελως. Άρχισε να μου μιλάει με καλωσύνη και να με ρωτάει με παρικό ενδιαφέρον γιά τις άσχολίες μου και τις έλπίδες μου. Στο τέλος μάλιστα πήγαμε κι' οι τρεις μαζί σ' ένα γειτονικό καφενείο γιά να πάρουμε το δρεκτικό μας και να γνωριστούμε καλύτερα.

Έδώ πρέπει να σημειώσω ότι ο Λεόν Μπαρμπαί έκανε καθημερινά, δυό και τρία άφηντα χωρίς δέδωσα να φτάνη ποτέ στην κατάληψη που έκανε ο Βερντέν. Κατά τη διάρκεια μιας διαμονής του σε κάποια έξοχη της Δανίας, έκανε σέντε λένγκες με τα πόδια κάθε όφω, γιά να πείη στη γειτονική πολιτεία, όπου ήξερε πως θα όφη το άγαπημένο του λικέρ. Έπίσης άρεσκόταν να παίζει κάθε τόσο και με παρτίδα μπαλιάρδο.

Η κουβέντα μας, εκείνη την ήμερα, άφειρόθηκε σχεδόν άποκλειστικά στο Μπαρμπαί ντ' Ορβίλνι, τον οποίο ο Μπαρμπαί έατρεινε και γιά τον άπλο ομολογούσε πως είχε έξασήσει μεγάλη επίδοσι σ' αυτόν. Μιλούσε γιά τον άγαπημένο του συγγραφέα με πραγματικό ένθουσιασμό και ήξερε όλα τ' ανέκδοτά του.

Ο Μιστράλ—μ'εξείχε μεταξύν τον άλλον—σ' έμ' από τα ταξείδια του στο Παρίσι, είχε την κακή έμπνευσι να πείη να έπισκεφθή τον ντ' Ορβίλνι στη μικρή του κατοικία της όδου Ρουσσέλι. Μόλις όμως ο ντ' Ορβίλνι είδε πως ο Μιστράλ, ο ποιητής αυτός της Προβηγκίας ήταν ντυμένος με κομψότητα Παρισινή, δεν άποφάσισε να συγκατήρη την άγανάκτησή του και την περιφρόνησή του και φώναξε:

—Πώς... Σεις είστε ο Μιστράλ;

—Ναι, έγώ, τραβήξτε ο ποιητής.

—Μά τι σημαίνουν δι' αυτά...; Τι σημαίνουν αυτά τα κολλάρια και τα λουστράκια; Δεν είστε λοιπόν δοσός...;

—Όμολογώ, όχι... τραβήξτε ο Μιστράλ.

—Μήπως είστε φοιτητής;

—Τελείωσα τις σπουδές μου.

—Όστε είστε δολωματίζος; μούγκρισε ο ντ' Ορβίλνι.

—Ναι, όμολογώ ο ποιητής της Ουαίγν, ο οποίος είχε άρχεις να τα χάνει.

Τότε ο Μπαρμπαί ντ' Ορβίλνι δέν κινήθηκε πεία και όρχοντασε στο Μιστράλ ένα τρομερό βλέμμα, φώναζε με τη μετωπική του φωνή:

—Κύριε, όταν όνομάζεται κανείς Μιστράλ, όταν κατοικεί στην Προβηγκία, όταν γράφει στίχους γεμάτους φώς και ήλιο σαν τους δοκούς σας, δεν φοβάει ούτε γάντια, ούτε στρίνα... Αυτό είνε σαν να κοροϊεύει τον κόσμο... Ντύνεται, αλλοτίζεται, με μια πορεία, φυλάει στον κόσμο πρόδοτα ή ταπεινά και τρέφεται μ' έλπες και μάθη γνώμης... Άλλοιώς προειδοποιεί τον κόσμο μ' ένα πρόλογο στα βιβλία του πως πραγματικός είνε...

Έπειτ' από αυτή την ύποδοξη, ο Μιστράλ έφαινε δυσάρεστημένος κι' ούτε ξανάπηγε πια σ' αυτή τη ζωή του να έπισκεφθή το συγγραφέα.

Ο ΠΑΛΗΙΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟΙ ΚΑΥΓΑΔΕΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ...ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ

Όταν το γλωσσικό ζήτημα θρυσόταν στην άκμή του και οι καθαρευουσιάνοι καλλιγραφούντο με τους δημοτικιστές στους δρόμους, στο Παρισιό και στη Βουλή, τα πάθη είχαν έξαφθεί τόσο, ώστε οι έθροί του καλλιτεχνικού έθνους, κατέβηκαν σε κάθε μέσον, θεμιτό και άθεμιτο, γιά να παραστήσουν τη δημόδη γλώσσα και να παρουσιάσουν τους δημοτικιστές, τους καλλιμαρούς, όπως τους έλεγαν, άπορροπούς, άνοήτους, άέλους...

Το καρό έκείνο λοιπόν διάφοροι καθαρευουσιάνοι έδημοσίευαν σ'εφημερίδες έκτακτες μεταφράσεις στη μαλλιαρή λεγομένη γλώσσα, άποφάσιστες άπ'αυτούς στους μαλλιαρούς. Έδώ μερικά από τις μεταφράσεις αυτών:

Τον Έθνικό μας Ύμνο οι καθαρευουσιάνοι είχαν μεταφράσει ως εξής... μαλλιαρώς:

Σι γυριζώ απ' τη λεπίδα
στη γαργαλιού την κοροχόλα,
αί γυριζώ από τη φάτσα
που μετρά τεχάτη όλα.
Απ' τα κόκκαλα θγαλιμένη
των Ρωμιώνε τα γερά
κι' ως πηχού και κοτσονάτη,
γιά χαρά σου, Λεντεριά!

Κείθε μ' έφ'ησαν μισαμένη
όλο ντε...ια και ντροπή,
κατ'εργώντας ένα στόμα
έλα μάτα' να σου πη.
Απ' τα κόκκαλα θγαλιμένη
των Ρωμιώνε τα γερά
κι' ως πηχού και κοτσονάτη,
γιά χαρά σου, Λεντεριά!

Να ακόμα και ή «Ξανδοίλα», το γνωστότατο τραγούδι του Σολωμού, ές φρικώδες κατόντημα. Ο καθαρευουσιάνος ήθελε να 'αποδείξουν έτσι ότι ή μαλλιαρή ήσαν έχθροί και αυτής ακόμα της δημοτικής γλώσσας.

Τη μανίσσα την ξανθο... και δαύτη με μανηλι
λα, δλους ξεπροβοδύ.
Τη μανίσσα ψες σουρο... Τό ξεπροβοδύμ της
(ποτά) στάθηκα να μανισώ
που μούρταρε στη θαρ... ώσπου μετρεκέι μάκρος
(κούλα) μου έκοψε κι' αυτό.
γιά πούλεμα στην ξενι... Ταχρά το ταχυνόκι
(τεία) άν καμάμπα να πώ
Έντορλον' ο άγέρας... άν υπανάκα πανάκι
άλλοσπα πανά... γιά του πέλαγου άφρο.
νέλε κολλάει περισσότερο... Ντούρμα πανί, μανηλι
επιάνοντας φιερά... άπάνιο' το νερό,
Σέκομαι τα έλαμάνια... δόκρυσαν τα έλαμάνια
κι' ήλιφι, μ' όρεξιά... κι' άντα κι' άπαντός!

των Διαβολικών».

Ο Μπαρμπαί ντ' Ορβίλνι—έξακολούθησε ο Μπαρμπαί—έχε ένα άδελφό κλητικό, τον πάτερ Λεόν ντ' Ορβίλνι γιά τον οποίο βεβαίονταν πως ήταν εξ ίσων μεγαλοφυής όσο κι' ο άδελφός του. Ο πατήρ Λεόν ντ' Ορβίλνι ήταν, εκτός των άλλων, και ποιητής υπέροχος και πολλή πορεβάλλον τους στίχους του με τον Λαμπαρτίνο. Έμπνηκτος από την πιο λαμπρή πίστι, έμνηκτος ιεροκλής σαν το Βοστανό και το Μαστιγόν, ο άδελφός του ποιητού ήκανε και λίγες... σοματοφυλίες. Προκειμένου με άδληξη ή σφή και με όρεξη διαγονών κατέληγε τους πολλές φορές τους ίερες των επαρχιών, στις όποιες περιόδευε γιά να κηρύσσει.

Έκείποτε λοιπόν ο Λεόν ντ' Ορβίλνι έφτασε λίγο πριν απ' το «Κάτω» γιά να κηρύξει σ' ένα χωριό του οποίου οι κάτοικοι έθεωρούσαν ως άθεο κι' άναρχο. Ο ίερέας του χωριού τον φιλοέχωνε και ο ντ' Ορβίλνι έφαινε μόνος του μια πάνα θόκληρη και άδεια δυό μπουτλίλες παλινό κρασί του Μπροντί, ενώ ο παπάς που άδειασε τον κήρυκα κατέληγε πως ήμεις από μέσα του: «Άσφαλώς ο νεφερέμένος ιεροκλής δεν θα μπορούσε ν' άρθρώσει ούτε δυό λόγια όταν σε λίγο θα κηρύξει κι' έτσι θα δημιοργνηθή τρομερό σκάνδαλο...»

Ο πατήρ Λεόν ντ' Ορβίλνι μάντεψε χωρίς άλλο τις σκέψεις του ίερέως και, έπειδή του άρεσαν τ' άστεία, ήμει έλλες δυό μπουτλίλες κρασί άκόμα. Ο φτωχός έφημέριος, στον οποίο μια χρονιά δυό στερνά άπαγόρευσε κάθε κατάληξη, ζόντενε να τρελλωθεί.

Τέλος ή κακία της έκκλησίας σήμανε κι' ο ντ' Ορβίλνι μ'ή με μέσα, ανέθηκε στο θήμα κι' άρχισε να λέη:

—Άδελφοί μου, πόσο έχω μεθύσει... Πόσο έχω ζαλιστεί... Πόσο είμαι εύχαριστήμενος...

—Ο! τραβήξτε ο έφημέριος, ακούγοντάς τον. Αυτό που φοβόμουν είνε, ή κατ'αστοχία έπληθε...

Όστόσο, ο ιεροκλής έξακολούθησε με φωνή βροντερή:

—Άδελφοί μου, πόσο έχω μεθύσει από τα θαύματα της Δημιουργίας... Πόσο μ' έχει ζαλιστεί το λαμπρότατο φώς του Θεού... Πόσο είμαι εύχαριστήμενος που μ' άκούτε...

Και συνέχισε το κήρυμά του, το οποίο ήταν πραγματικό άπομνημόνιο οργιστικό. Στο τέλος, οι περισσότεροι απ' τους άσφατους τον έλαγαν με θεϊκά δάκρυα. Την ίδια μέρα μάλιστα, τέσσερες γνωστοί κακοποιοί του χωριού, έμνηκτοι άπό το λόγο του, πήγαν και τον έξακολούθησαν τις άμαρτίες τους κι' από τότε δεν έβλεπαν καμιά κακή πράξη...

Όσο γιά τον έφημέριο, αυτός πότεπε πως είχε γίνε θαύμα...

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

Η άρχαιότης του φίλιου. Ένα σκανδαλώδες φίλημα που άναστατώνει τάς άρχαίους Άθηνες. Η κέρη του τυράννου Πεισιστράτε. Πώς την έπαθε καταμεσής του δρέμου. Η τιμωρία του δράστου. Το φίλι κατά τους πρώτους αιώνας του Χριστιανισμού. Φιλιά άγνά και φιλιά χυδαία, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η μυθολογία άναδιδάξει την καταγωγή του φίλου στα χρόνια της Άφροδίτης, όποτε ή θεά της άμορφιάς... άπήγαγε τον νεαρό Άσκάνο και τον έφερε στα βουνά των Κιθήρων. Εκεί τον έπέλωσε σ' ένα στρώμα από τριαντάφυλλα και, καθώς άναφέρει ή παράδοσις, γιά να μην ταραξή τον τον περιβάλλον, άρχισε να φιλή τά... λουλούδια που τον περιβάλλον.

Έπίσης στην έλληνική ιστορία άναφέρεται και ένα άλλο ιστορικό φίλι. Μια μέρα δηλαδή κάποιος άνάμωσε στο δρόμο ή θυγατέρα του τυράννου των Άθηνών Πεισιστράτου και της έδωσε ένα σκαπό φίλι...

Το σκανδαλώδες αυτό γεγονός διάδοθηκε άμέσως σ' όλη την πόλιν και ή σύζυγος του τυράννου ζήτησε άπό τον Πεισιστράτο να καταδικάσει τον άνοήτο ή σε θάνατο. Άλλά ο πατέρας της κήρης της άπάντησε μ' άπάνεια:

—Αν σκοτώσω όσους αγαπούν την κόρη μου, τότε τί πρέπει να κάμω αυτούς που τη μισούν;

Και έτσι συγχώρησε τον τυράννο νέο, ο οποίος κατόν έγινε γαμπρός του.

Στη Ρώμη ύπρχε ανήθεια, όταν έπρεζε να δολοφονήσουν κανένα, να τον... άσάφοντα προηγούμενος, έφσον φρεσά τους παρεχόταν μια τέτοια εύκαιρία.

Γνωστότατο παράδειγμα σχετικώς είνε και το της προσοσίας του Χριστού, τον όποιον πριν ο Γ' ούδας παραδώσει στους έχθρούς του, έχαρήτησε μ' ένα φίλι.

Ο χριστιανισμός έθεωρούσε το φίλι ως σύμβολο άδελφότητας και εγγονοσύνης. Εκτός του συνηθισμένου φίλιού που δίνονταν στο στόμα, οι πρώτοι χριστιανοί φιλιόντουσαν έπ' πλέον στα στήθη και στους ώμους.

Έπειδή όμως το φίλημα συχνά-οιγά έχασε την άγνότητά του, περιορίστηκε συχνά-οιγά τέλος άπογορευτήκε έντελώς ή άνταλλαγή φίλων μεταξύ προσώπων διαφορετικού φύλου.

Το φίλι κατά τους χρόνους αυτών, έγινε αντικείμενο μεγάλων θρησκευτικών συζητήσεων, ή όποιες έχουν και άρκετή δόσι εθνικής, μέχρις ότου στα 1198 άποφασίστηκε να μην έμπερισταται μεταξύ των πιστών παρά μόνο ο άσάφοντος των... ιερών εικώνων και ζωημάτων.

Εν τούτοις άνακάνει όλοι οι λαοί εύθισαν εύχαριστοί στο φίλι το οποίο πολύ γρήγορα... έδιδότο και έπρεζονταν... και έπρεζονταν... έπρεζονταν... έπρεζονταν...

Το κατεύτερο φίλι κατά τον Ρωμαίο ιστορικό Πλίνιο, είνε αυτό που δίνεται στα μάτια, γιάτι φανερώνει άναγνότη ή της ψυχής, της όποιος ως γνωστόν τα μάτια θεωρούσαν ο καθένας.

Το φίλι είχε γίνει τόσο άπλοστό και χυδαίο στα χρόνια του Τιβέριου, όστε ο αυτεπάτατο αυτός γιά να περιορίση την κατάληξη έξέδωσε σχετικό άπογορευτικό διάταγμα.

Κατά το Μεσαίωνα και άργότερα στη Γαλλία, στην Άγγλία και στη Γερμανία ύπρχε συνήθεια οι άνδρες όσους σ'ανανόταν γυναίκες να τις γαίονταν μ' ένα... φίλι στο στόμα! «Είνε άσχημο και βέροστικό έθιμο, γράφει σχετικώς ο Μονταίν γιά μια γυναίκα γιά έποχρεούται να προσφέρει τα χείλη της σ' άπιστοσύνης γνωσέ της αναντά στο δρόμο».

Αναφέρεται ακόμα ότι κάποιος κορινθίος περνούτας κάποτε από τα άνακτορα του δούκε της Σαβοΐας θέλησε να φιλήση τη δούκισσα, ή όποια άπομακρινήθηκε τρομαγμένη. Αυτός όμως την έπαισε και τη φίλησε με το στανό, λέγοντας της πως είχε δικαίωμα να το κάμει...

...ανειματικός πατέρας της... Στην Άγγλία μέρα του περσιμένου αιώνα αιώνας το φίλι, όταν δινόταν από ένα νεό σε μια κοπέλα, έθεωρείτο ύποπτος γάμος.

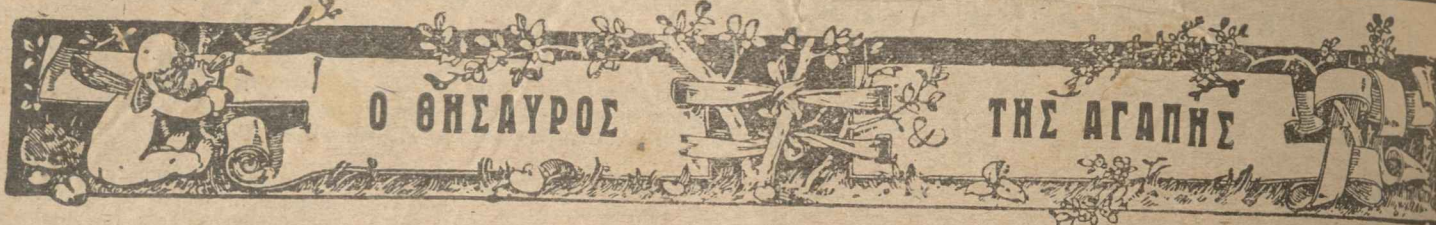
Το έθιμο έπρεζε μέχρι νυν και στα νότια της Ιταλίας, όπου μια αλλημένη κόρη δύσκολα θα μπορούσε ναση άλλον άντρα.

Τέλος οι άρχαιοι Ρωμαίοι είχαν τρεις λέξεις πώς έφαιναν τον φίλι. Η πρώτη έσημαινε το φίλι που δινόταν στα μαγικά με κλειόμενα χείλη σ' ένοχους φίλους, ή δεύτερη έδιδε το φίλι που δινόταν στο στόμα και ή τρίτη ήταν εν χορή γιά το φίλι που δινόταν άνάμεσα στα χείλη, το πρώτος έρωτικό φίλι...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ GUSTAVE LEPREUR

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ένας νεαρός ΒΑΣΙΛΙΑΣ.
ΖΑΪΡΑ, μία φτωχή κόρη.

(Στη μαρμαρένια σάλα ενός παλατιού. Σ' ένα ντιβάνι καθέται ο βασιλιάς πλάι στη Ζαΐρα και της μιλάει γλυκά.)

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Ζαΐρα, δεν θα μ' αγαπήσεις ποτέ;

ΖΑΪΡΑ.— Όχι... Δεν θα σ' αγαπήσω ποτέ, βασιλιά μου...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Και γιατί δεν μ' αγαπάς, Ζαΐρα;

ΖΑΪΡΑ.— Γιατί δεν μπορώ ν' αγαπήσω τον άνθρωπο που μου

στέρησε την ελευθερία μου...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Χά... Χά... Την ελευθερία σου; Ποιά ήταν

η ελευθερία σου; Σου άρεσε να τριγυρίζεις με γυμνά πόδια στους

κόμους και να μαζεύεις βότανα για να τα πουλάς, ενώ εγώ σ' έν-

τυσα σαν δαυλίτισσα;

ΖΑΪΡΑ.— Ναι, μου άρεσε πολύ αυτό, βασιλιά μου...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Αμυγδαλή κοπέλλα!... Άν θέλεις εσύ, θα σε

ταυτοποιώ, θα σε κάνω βασίλισσα...

ΖΑΪΡΑ.— Ήμουν βασίλισσα, όταν ζούσα ελεύθερη...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Και ποιά ήταν το βασίλειό σου;

ΖΑΪΡΑ.— Το βασίλειό μου ήταν όλη η φύσις... Ήσαν οι κάμποι,

τα δάση, τα βουνά...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Και ποιά ήταν τα πολύτιμα πετράδια σου, ποιά

ή κορώνα σου;

ΖΑΪΡΑ.— Πολύτιμα πετράδια μου ήταν όλα τα πολύχρωμα λου-

λούδια των κάμπων, τα δάκρυα

της αυγής και τα κοχύλια τα φιλι-

ντισμένα που μαζεύα στις ακρο-

γιαλιές... Και κορώνα μου, ο βα-

σιλιάς μου, ήταν ένα στεφάνι από

μύρτα, που το φορούσα τρέχοντας

ετυχιμένη στους κάμπους...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Θα πήγαινε

ώρα στα ξανά σου μαλλιά...

Μα εγώ, αν θέλεις, θα σου χαρί-

σω ένα διάδημα από μαργαρίτα.

ΖΑΪΡΑ.— Θα ήθελα πολύ βαθύ

το διάδημα αυτό για το κεφάλι

μου, βασιλιά μου... Ένώ τα στε-

φάνια τα δικά μου ήταν κι ωραία

κι ανάλαφρα.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Και σε ποι-

ους καθρέφτες καμάριες την ο-

μορφιά σου, Ζαΐρα; Σε ποιά χρύ-

σταλλα κυτταύωσαν και σκόλίζε-

ς με λουλούδια τα μαλλιά σου...

ΖΑΪΡΑ.— Καθρεφτίζομαι να

στις διάφορες πηγές.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Και με ποιά

χτένια χτενίζοσασ;

ΖΑΪΡΑ.— Μ' έτνιζαν τ' ά-

νάλαφρα δάχτυλα του άνέμου.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Και ποιάς

σου τραγουδούσε την ομορφιά σου

και ποιάς σε δόξαζε, ο παρθένη

Βασίλισσα;

ΖΑΪΡΑ.— Μου τραγουδούσαν

τα πουλιά, τα νερά, τα φυλλώμα-

τα και μιά φλογέρα...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Και ποιάς ήταν ο βασιλιάς σου;

ΖΑΪΡΑ.— (στενάζοντας)... Άχ, Θεέ μου!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Ποιάς λοιπόν ήταν ο βασιλιάς σου;

ΖΑΪΡΑ.— Ήταν ο νέος βασιλιάς που έπαψε τη φλογέρα...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Χά... Χά... Τι παράξενα που εν' δ' αυτά;

Μιά βασίλισσα που μαζεύει βότανα κι ένας βασιλιάς που βόσκει πρό-

βατα!... Χά... Χά...

ΖΑΪΡΑ.— Γέλα όσο θέλεις, βασιλιά!... Μάθε όμως πως ο αγαπη-

μένος μου κι εγώ, είμαστε τόσο ετυχιμένοι στη φτωχική μας κα-

λύβα, όσο δεν είσαι εσύ στο λαμπρό σου παλάτι. Και μη νομίζεις ότι

είμαστε φτωχοί... Όχι... Δεν είμαστε καθόλου φτωχοί, γιατί είχαμε

τον πιο ακριβό θησαυρό του κόσμου...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Και ποιάς είνε αυτός ο θησαυρός, Ζαΐρα;

ΖΑΪΡΑ.— Είνε ένας θησαυρός μαγικός, που κάνει τρισευτυχίμε-

νους αυτούς που τον έχουν... Κι' όσοι τον έχουν αυτό το θησαυρό, έ-

χουν δικό τους δλο τον κόσμο, κι' άς έχουν ένα φτωχικό καλδί μο-

νάρα για να κοιμούνται τα βράδια...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Κι' όσοι δεν τον έχουν αυτό το θησαυρό;

ΖΑΪΡΑ.— Ά, αυτοί είνε πολύ, πάρα πολύ δυστυχισμένοι. Και

Βασίληδες αν είνε, και στα πιο λαμπρά παλάτια αν κάθονται.

Ζοΐνε σαν ζώοι και θεοφύλαχοι...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Καθώς φαίνεται, και μένα μου λείπει αυτός ο

θησαυρός, αφού παρ' όλα τα πλούτη μου, νοιώθω τον έαυτό μου τόσο

υπό...

ΖΑΪΡΑ.— Έτσι φαίνεται, βασιλιά...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Κι' όμως, αν ήθελες Ζαΐρα, να πηγαίνω με

εσύ κι' οι δυο μας στο θησαυροφυλάκιο μου, ίσως να ξεχάσεις και

μέσα το θησαυρό για τον οποίο μου μιλάς... Άλήθεια, για πές μου

που τον έχεις κρυμμένο εσύ αυτό το θησαυρό; Μήπως τον έχεις κρυ-

μμένο στον κόρφο σου;

ΖΑΪΡΑ.— Όχι... Τον έχω κρυμμένο μέσα στην καρδιά μου...

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Μέσα στην καρδιά σου; Μά πές μου τ' όνομα

του... Πώς λέγεται;

ΖΑΪΡΑ.— Αγάτη! Αγάτη!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Άι... Η Αγάτη... Αυτή είνε λοιπόν η ο-

μορφία σου; Τον κόσμο και κάνει πλούσιους και τους φτωχούς;

ΖΑΪΡΑ.— Ναι... Η Αγάτη... Μονάχα αυτή!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Δός μου λοιπόν κι' έμένα, Ζαΐρα, λίγο απ' α-

υτό το θησαυρό...

ΖΑΪΡΑ.— Ω, βασιλιά μου!... Έγώ το θησαυρό της Αγάτης

μου τον έχω χαρίσει ολόκληρο στο νέο βασίλειό που παύει τη φλογέρα.

Δεν μου περισσεύει καθόλου για να σου δώσω κι' έμένα. Κι' ο λαός

μμένος μου πάλι μου έχει δώσει και

τη δική του Αγάτη. Κι' έμένα, ο βα-

σιλιάς, μόνο μιά γυναίκα που θα σ'

αγαπήσει πολύ, θα σε κάνει ετυχι-

σμένη.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Δε μοιάζει

λοιπόν ο θησαυρός της Αγάτης;

ΖΑΪΡΑ.— Όχι, βασιλιά μου...

Δίνεται ολόκληρος. Σε παρακαλώ, σέ

βουτένω λοιπόν, δός μου την ελευθε-

ρία μου!... Άφήσε με να πάω να

ξανάβρω τον αγαπημένο μου.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Είσαι πολύ ο-

μορφη και θέλω να σε κρατήσω κον-

τά μου.

ΖΑΪΡΑ.— Και τί θα καταλάβεις,

ο βασιλιάς, αν έχω σμά σου μια γυ-

ναίκα, που η καρδιά της είνε δομέ-

νη σε άλλον;

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Είνε άμωρος,

ο αγαπημένος σου; Τον αγαπάς γι-

ατί είνε όμοιος;

ΖΑΪΡΑ.— Είνε όμοιος γιατί τον

αγατώ.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Τώρα καταλα-

βαίνω, Ζαΐρα, γιατί, αν και η καρ-

διά μου σε λατρεύει τόσο, έντω-

ς δεν τόλμησα να σε πάρω δια

της βίας στην άγκαλιά μου... Αυτό

συνιδάινει γιατί έχεις κρυμμένο μέ-

σα στην καρδιά σου το θείο φυλ-

αχτό της Αγάτης...

ΖΑΪΡΑ.— Ναι... Έτσι είνε, ο

βασιλιάς μου... Σε βουτένω λοι-

πόν, άφησέ με να φύγω. Μη θέλεις να χωρίσεις δυο καρδιές που έ-

γαπιούνται... Αυτό θα σου φέρη δυστυχία!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Καμιά από τις γυναίκες που έχω στο παλάτι

μου, δε μου μίσησε ποτέ όπως εσύ. Όλες με ζολεκαίνουν, να καμιά

τους δεν μ' αγαπάει στ' αλήθεια...

ΖΑΪΡΑ.— Έγώ όμως σου λέω την αλήθεια... Δεν θα σ' αγα-

πήσω ποτέ, έστω κι' αν μου χαρίσεις ολόκληρο το βασίλειό σου.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Σου άξίζει, Ζαΐρα, να σ' ανταμείψω για την

ελευθερία σου και γι' αυτό θα σου ξαναδώσω την ελευθερία σου...

ΖΑΪΡΑ.— (άγκαλιάζοντας και φιλώντας τα γόνατά του)... Ά,

βασιλιά μου!... Βασίλιά μου!... Σ' ευχαριστώ!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Μόνο πόνι φύγεις, θα σου ξηγήσω μια χάρ-

α... ΖΑΪΡΑ.— Τι χάρη, βασιλιά μου;

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Να δεχτείς αυτό το δαχτυλίδι μου. Είνε ένα

πολύτιμο ρομπάνι. Θέλω να σου θυμίζει τη φλογισμένη καρδιά μου

που δεν θέλησες να τη δεχτείς. (Της δίνει το δαχτυλίδι).

ΖΑΪΡΑ.— Σ' ευχαριστώ πολύ, βασιλιά... Είνε πολύ όμορφο

δαχτυλίδι. Πόσο όμοια θα πηγαίνει στο χέρι του αγαπημένου μου!

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ.— Δός μου λοιπόν κι' έμένα, Ζαΐρα, λίγο απ' αυτόν το θησαυρό...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΡΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

Πειραιά, είχε πάσει στην Αίγινα. Σίς εκεί φυλακές έκρατειτο ο

Αρτζής.

Τον έπερίβασαν στο πλοίο, λέγοντάς του πως πρόκειται να τον

παράσουν όδην στο Μεντρέο. 'Ο δύστιχος θανατοπονιτής όμως

καταλαβε τί τον περίμενε κι' ήταν άδηνος και βαθιά λυπημένος.

Μετά την έπιδόση του 'Αρτζή στη 'Σαλαμινία, οι δυο δήμιοι,

Αμοιραδάκης κι' ο Τελώνης, κρυφτήκανε για να μην τους διη και

καταρτήσουν.

Και τώρα, ενώ η 'Σαλαμινία πλέει προς τον Πειραιά, άς σμα-

μερουμε τους δυο δημίους.

Ο Παράσης ή 'Αμοιραδάκης, ήταν Σφρακανός. Διατηρούσε την

Ερητική προφορά, ήταν μάλλον ψηλός, μελαχροινός πολύ, σαν άρά-

ς σχεδόν και με μορφή ήπυλη. Είχε διατρέξει από έτών φόνο

στη Κρήτη και καταδικάστηκε σε θάνατο. Ήταν φυλακισμένος στο

Παλαιό, όταν από δυσμιο έτών, δέχτηκε να διαδεχθί τον άπο-

κρίτη δήμιο 'Αλεξιάδου. Είχε γονείς στην Κρήτη και γυναίκα

για να τη. 'Επ' ενάμιση χρόνο ήταν βοηθός του δη-

μίου Μπακούρη. Όταν όμως ο Μπακούρης πέθανε,

τον διαδέχτηκε ο Τελώνης και πρώτος δήμιος, λό-

γω άρχισήτο, έγινε αυτός.

'Ο δήμιος Τελώνης, 47 έτών την εποχή αυτή,

καταγόταν απ' τη Λαμία κι' είχε καταδικαστεί κι'

αυτός σε θάνατο για φόνο. Πρώ έτους δε είχε δια-

ταχθεί το Μπακούρη, όπως γράφουμε και παραπάνω.

Οι δυο αυτοί δήμιοι του 1887 μέναμε κλεισμένοι

στο Μπακούρη του Ναυπλίου. Δεν βγαίνανε δε απ' α-

πλά, παρά μόνον για να κόψουν κανένα κατάδυο.

Κατά περιγραφή όμως σμύττωσι, πρώτη φορά

παρα άφαντο το Μπακούρη. 'Επ' τέσσερα χρόνια δεν

ήταν γίνα έκτελέσεις. Κι' έτσι ο 'Αμοιραδάκης κι'

ο Τελώνης δεν είχαν βάρη τα χέρια τους σε αίμα.

'Ο πρώτος κωκυλός που θ' άποκαλύψαν, ήταν ο

Αρτζής.

'Ο μισός των δημίον την εποχή αυτή ήταν 300

Αρτζής. 'Επαιρναν δε έπ' πλέον και 100 δραχμές

σε κάθε κεφάλι που κόβανε.

Κι' ο 'Αμοιραδάκης κι' ο Τελώνης φορούσαν πο-

λυτά. 'Ο Τελώνης είχε βγάλει τις φουστάνιλλες

από άλλου καρού. Κι' όταν τον ρώτησαν γιατί ά-

πονήθηκε το έθνικό ένδυμα, άπάντησε:

— Καλές είν' η φουστάνιλλες, μά είν' άσπρες

και δεν κάνουν για τη δουλειά μας. Σφάζουμε κό-

σω βιζέτες... Χίνουμε αίμα... 'Υστερα ή φουστα-

νιλλες θέλουν λεβέντες, ταπεινά, άσημά, δεν

έινε πιά κι' μάς.

Όταν η 'Σαλαμινία έφτασε στον Πειραιά, πολλοί δημοσιογρά-

φοι ανέβηκαν στο πλοίο και πήραν συνεντεύξεις. Τό-

σο κι' ο 'Αμοιραδάκης, όσο κι' ο Τελώνης, ήταν ήμλητικώτατοι.

— Τι λέτε, θα τα βγάλετε πέρα, τους ρώτησαν οι 'Αθηναίοι δη-

μοσιογράφοι, αφού πρώτη φορά θα κόψετε άνθρωπο; 'Ε-

— Θα κάνουμε σωστή τη δουλειά μας, άπάντησαν οι δήμιοι.

— Οί δήμιοι!... Οί δήμιοι!

Το πλήθος συταροσάσεται.

Καταφάνων πρόματι έφ' άμύξης οι δήμιοι Αμοιραδάκης και

Τελώνης.

Φορούν κι' οι δυο κατάκαινα ρούχα.

Εισέρχονται στο τετράγωνο, όπου βρίσκεται το μηχανήμα, άνε-

βαινουν πάνω σ' αυτό και το δοκιμάζουν.

'Ο 'Αμοιραδάκης δίνει διάφορες συμβουλές κι' οδηγίες στον Τε-

λόνη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Τόπος "Ελληνος Αποστόλ" κατά τον περασμένο αιώνα. (Εκτίτος του δημοφώνου Γάλλου ζωγράφου Ντορέ)

μίου Τελώνη, η περιφημη Πιπη, η οποία κατέληξε τους δημοσιογρά-

φους με τα έξυπνότατα παιχνίδια που έφερε να κάνει.

Παραμονή της έκτελέσεως.

'Αργά κι' άπαλά απλώθηκε το σκοτάδι στην πρωτεύουσα. Νύχτα

σκοτεινή, περασμένη πιά η ώρα...

Μά κανένας δεν κοιμάται.

'Η 'Αθήνα άγρυπνάει.

Τα παράθυρα των σπιτιών είνε φωτισμένα. Τα καφενεία άνοιχτά.

Και μέσα σ' αυτά μελίσσι ο κόσμος...

Γιατί όμως αυτή η παναθηναϊκή άγρυπνία; Τι περιμένουν οι 'Α-

θηναίοι και δεν πάνε να κοιμηθούν;

Το καταλαβαίνετε βέβαια. Καρτερούν να περάσουν τα μεσάνυχτα,

να κοιμηγύνωσι ή αύγη, για να τρέξουν στο πεδίο του 'Αρεως, να

παίκσουν θέσι και να παρακολουθήσουν την καρτομάρα.

'Ολα σχεδόν σ' άμύξια έχουν νοικιαστεί άποβράδυ. Πολλοί δεν

περιμέναν καν να θαμνοχαράξη. 'Επιασαν τα γύρω του πεδίου του

'Αρεως, λίγα βήματα από πέρα απ' το έκκληρώα του 'Αγίου Χαρα-

λάτιους.

Μερικοί άστυνομικοί βρίσκονται έπ' τόπου, φυλάγοντας το τρο-

μερό μπράντζιμα.

'Η ώρες περνούν μαυρές, βουδές, ολόσκοτεινες...

Διαβήκαν τα μεσάνυχτα...

Οι πεπεινοί των γύρω μικρόσπιτων κράζουν ό ένας ύστερ' απ' τον

άλλο...

Γλυκοφέγγει...

Μπουλούκια ανθρώπων σπεύδουν προς το πεδίο του 'Αρεως, άπο

τις διάφορες συνοικίες της πρωτεύουσας. Σιμάς κινούνται στους σκο-

τεινούς δρόμους. Γενικός συναγεμιάς!...

"Όταν ἔχετε
Βάρος στό στομάχι καί αἰϋπνίαν
Προτοῦ κατακλιθῆτε
Γάβετε μία κουταλιά

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΤΟ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ ΤΩΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΩΝ

Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία
εἰς φιαλίδια πολλῶν δόσεων
καί εἰς φακέλλους δύο δόσεων.